JAK ŠEL TYGR K HOLIČI

POHÁDKOVÉ CESTOVÁNÍ ZA ZVÍŘÁTKY

LUCIE KŘESŤANOVÁ

ILUSTROVALA MICHAELA NĚMCOVÁ

FRAGMENT

Jak šel tygr k holiči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Křesťanová
Jak šel tygr k holiči – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAK ŠEL TYGR K HOLIČI

POHÁDKOVÉ CESTOVÁNÍ ZA ZVÍŘÁTKY

LUCIE KŘESŤANOVÁ

ILUSTROVALA
MICHAELA NĚMCOVÁ

FRAGMENT

Na zeměkouli žije spousta zvířat. Některým se daří dobře a nepotřebují naši pomoc. Ale jsou i taková, která mají málo potravy, trpí nemocemi nebo je loví hloupí lidé pro maso, kožešinu, kly, šupiny či jiné části těla. Těmto živočichům musíme pomáhat, abychom o ně nepřišli.

Každý ze světadílů má své zvířecí chráněnce. I my se můžeme přidat k těm, kdo přírodu chrání, a všímat si toho, zda zvířatům kolem nás něco nechybí. Třeba naše pozornost, péče nebo láska.

Tato pohádková knížka je věnována všem zvířátkům a jejich ochráncům.

Kdyby světadíly soutěžily mezi sebou na olympiádě, Asie by obdržela nejvíc zlatých medailí. Získala by je téměř ve všech zeměpisných disciplínách. Zabírá největší území, žije v ní nejvíce obyvatel na světě, a v některých zemích Asie lidé bydlí natolik těsně vedle sebe, že tomu tak jinde na zeměkouli není. Soused sousedovi kouká do talíře. V Asii leží nejhlubší jezero Bajkal, tyčí se v ní nejvyšší hora Mount Everest…, a tak bychom s těmi rekordy mohli pokračovat. V Asii také podřimuje spousta sopek, které se čas od času probudí a vybuchnou. Najdete tu suché pouště, ale i vlhká území a ledovce. Velkou část světadílu zabírá Sibiř, jejíž půda je místy trvale zamrzlá a kolem ledna tu bývá taková zima, že by ji naše teploměry nedokázaly ani změřit. Teplota totiž klesne až k 50 stupňům pod nulou. V Asii má svůj domov i panda velká, černobílý medvídek, kterého jinde v přírodě nenajdete, a také ohrožený tygr ussurijský.

JAK ŠEL TYGR K HOLIČI

V hlubokých lesích divoké tajgy, kde leží po většinu roku sníh, lovil ryby, jeleny a divoká prasata velký a silný ussurijský tygr Abram. Zima mu nebyla, protože ho hřála huňatá dlouhá srst s hnědo-černými pruhy a také bílé husté vousy, kterým se říká licousy. Povlávaly mu od čenichu ke krku jako teplá šála. Abram byl ve sněhu jako doma. Jeho tlapy byly tak veliké, že připomínaly sněžnice, a on se díky nim na zasněžených pláních obratně pohyboval jako na lyžích.

Ostatní zvířata se před ním měla na pozoru, aby se nestala jeho kořistí, a tak Abram neměl žádné přátele. Byl zvyklý na samotu a měl ji rád. Nejraději se toulal podél břehů řeky Ussuri a zhlížel se ve vodní hladině. Byl nesmírně pyšný na to, jaký je silák a fešák, a zejména si potrpěl na svoje dlouhé licousy.

„Žádný jiný tygr takové nemá, jsem výjimečný, jsem extra frajer," liboval si domýšlivě Abram.

Jednou v poledne se jako obvykle potuloval nedaleko zátoky, která bývala vždy plná ryb, a proto se jí říkalo Rybí zátoka. Dobře najedený se jen tak loudal sem a tam, co noha nohu mine, žádný spěch. Slunce svítilo a sníh zářil tak, že tygra z té přemíry světla bolely oči. Když došel až k Rybí zátoce, zastavil se na malé vyvýšenině, odkud se mohl dobře kochat svým odrazem na hladině.

Náhle se zarazil. „Co to vidím? Dnes jako bych nebyl ve formě. Jsem nějaký malý, no tedy… úplný drobeček. U sta rampouchů – i moje licousy jsou nějaké krátké, skoro nejsou vidět! A proč lovím rybu? Vždyť jsem právě poobědval," vyděšeně mumlal tygr a clonil si tlapou oči, jestli třeba jen slunce neošálilo jeho zrak.

Ale neošálilo. Tygr ve vodě právě chytil pěkného jesetera a slupnul ho jako malinu. Olízl si packy a protáhl hřbet. Pak se stočil na kámen a vyhříval se na sluníčku. Tygr ve vodě nebyl Abram, to jste již jistě pochopili. Jmenoval se Boris a narodil se mámě tygřici teprve před rokem. Mladíček sice nevynikal mohutností ani silou a jeho licousy spíše připomínaly ochmýřené ptáče, ale zato byl mrštný a velice bystrý.

Abram měl naopak dost dlouhé vedení. Ale i jemu po chvilce došlo, že mu cizí tygr obsadil jeho revír. Taková drzost.

Abram strašlivě zařval: „Já jsem Abram a tohle je můj revír!"

Boris nic, jen se dál vystavoval slunečním paprskům.